

κος έτρεξε γοργά στην κάμαρά του. Ήρθανε κάποιιο δικοί τοῦ θείου. Τούς γνώριζα κι άρχισαμε νά μιλοῦμε σάν καθήσανε. Μά δέν πέρασε πολλή ώρα κ' ή Μαρία ήρθε καί μοῦ ἔγνεψε στήν πόρτα. Σηκώθηκα καί πήγα.

«Σέ θέλει μέσα ὁ Νίκος», μοῦ εἶπε.

«Πές του, δέν μπορῶ νάφήσω τούς ανθρώπους», ἀπάντησα. Μά πρίν προφτάσω νά ξανάμπω στήν τραπεζαρία, ὁ Νίκος μέ ἄδραξε ἀπό τόν ὄμο :

«Έλα μέσα, ἡλίθιε», φώναξε.

Νά δοκιμάζω νά τοῦ ξεφύγω, ἔβλεπα θόρυβο· τὸν ἄφησα νά μέ τραθήξει.

«Τί ἀγαπᾷς;» εἶπα μπαίνοντας στήν κάμαρα.

«Καταλαβαίνεις πού εἶσαι γελοῖος; Τί μέ κοιτάς; Έλα κάτσε, κάτω ἔχω νά σοῦ πῶ.»

«Τί νά μοῦ πείς;»

«Νά μοῦ κάμεις συντροφιά· δέν τούς βαριέσαι κεινούς μέσα. Έπειτα ἔχουμε καί κάποιους λογαριασμούς μαζί.»

Σάν τὸν εἶχα δεῖ πρωτότερα μέ τόση διάθεση, νόμισα πῶς θά εἶχε κερδίσει τήν περασμένη τή νυχτιά κ' ἤθελε νά μοῦ πλερώσει ἐκεῖνα πού μοῦ χρωστοῦσε καί νά μέ καλοπιιάσει πάλε μ' αὐτό, κατὰ τή συνήθεια του. Μέ τήν ἰδέα αὐτή κάθησα.

«Έλα, πάρε κάπνισέ το τώρα πού ξεθύμωσες», μοῦ εἶπε βγάζοντας πάλι ἕνα πούρο ἀπὸ τήν τσέπη του.

«Μέ σκοτίζει», τοῦ ξαναεἶπα.

«Δέ σοῦ τόπα πῶς εἶσαι γελοῖος; Φαίνεσαι πού δέ νιώθεις τή ζωή», εἶπε καί περπάτησε στήν κάμαρα, σωμαίνοντας λίγες στιγμές. «Γιὰ νά σοῦ πῶ», γύρισε ἔπειτα σταματώντας μπροστά μου, «τί σοῦ λεγε χτές ή μάνα μου;»

«Τί μοῦ λεγε;»

«Εὐὸ ξέρεις τί σοῦ λεγε.»

«Δέ μ' ἀφήνεις!» ἔκαμα ἀδιάφορα.

«Τί νά σ' ἀφήσω; Εἶναι ζήτημα σοβαρό γιὰ μένα καί περίμενα πῶς θά μέ βοηθοῦσες καί σύ!»

«Σέ τί νά σέ βοηθήσω ἐγώ;» τοῦ εἶπα.

«Ξέρεις σέ τί· δέν εἶναι ἀνάγκη νά μοῦ κρύβεσαι.»

Τὸν κοίταξα μὴν ξέροντας τί νά τοῦ πῶ.

«Έλα· ἄσ' τα αὐτά. Θά μοῦ κάμεις τή χάρη νά πείς τῆς μάνας μου νά μοῦ δώσει ἐκεῖνα πού τῆς γυρέδω», ἔακολούθησε.

«Έγώ γὰ τῆς πῶ;»

«Ναί, εὐὸ.»

«Μή μέ μπερδέβεις ἐμένα, σέ παρακαλῶ.»

«Τότε μή μπερδέβεις μόνος σου καί μὴν τῆς λές νά μὴ μοῦ δώσει πεντάρα». μοῦ ἀπάντησε ἀπότομα καί μέ κοίταξε στά μάτια.

Πράγματι τήν περασμένη μέρα μοῦ εἶχε μιλήσει ή μάνα του γιὰ τή στενοχώρια πού τήν ἔβαλε, γυρέδοντάς της πάλε χρήματα. Φαίνεται πῶς ὁ Νίκος εἶτανε ἔμπνημένος κ' ἤρθε στήν πόρτα τῆς σάλας κι ἄκουσε πῶς ἐγώ τῆς εἶπα νά μὴν τοῦ δώσει πεντάρα. Μπλέχτηκα λοιπὸν καί νόμισα πῶς ἔπρεπε νά κάμω τὸ θυμωμένονε γιὰ νά γλυτώσω :

«Δέ μέ ξεφορτώνεσαι», τοῦ εἶπα καί σηκώθηκα.

«Δέν ξέρω ποιὸς φορτώθηκε τὸν ἄλλον· θαρρῶ

πῶς ἔπρεπε νά βαρεθεῖς πιά — », μοῦ ἀπάντησε.

«Νά μένω ἐδῶ θέλεις νά πείς!» ρώτησα, θυμῶνοντας στάληθαι. «Δός μου τὸ εἰκοσπεντάρικο πού μοῦ χρωστᾷς καί θά σοῦ τῶχω χάρη ἐγὼ νά φύγω.»

«Πιστέω εὐὸ νά μοῦ χρωστᾷς καναδυὸ ἄλλα», εἶπε.

Τὸν κοίταξα ξαφνισμένος.

«Τὸ κέρδος ἔπρεπε νά τὸ μοιράσουμε», ἔακολούθησε χαμογελώντας.

«Δέ βαστιέσαι· παραίεσαι ἄτιμος», τοῦ φώναξα.

Μέ κοίταξε χαμογελώντας πάντα : «Μεταξὺ μας τώρα; Δέν ἀφήνεις τίς τιμιότητες γι' ἄλλουνοῦς; Πόσα ἔχεις ἀκόμα στή φανέλα;»

Τάχασα ἀληθινά.

«Γιὰ στάσου νά σέ ψάξω», εἶπε κ' ἔκαμε νά πλώσει ἀπάνω μου.

«Άντε νά χαθεῖς», τοῦ εἶπα κ' ἔκαμα νά βγῶ ἀπὸ τήν πόρτα.

«Θέλεις νάρθει τὸ κορίτσι γιὰ νά τὰ βγάλει, ἔ; Ἡ λές πῶς δέν τὸ ξέρω γιὰτί μοῦ τῶτρωσες ἐδῶ;» ξαναφώναξε χαμογελώντας.

Δέν μπόρεσα νά κρατηθῶ· τοῦ ἔσφιξα μιὰ στὸ στόμα. Ἀδραχτήκαμε. Ἀκούσανε ἀπὸ μέσα τὴν ταραχή κ' ἤρθαν καί μᾶς χωρίσανε. Τὸ μόνο πού μοῦ ἔμεινε εἶτανε νά πάρω τὸ καπέλλο μου νά φύγω, ἀφίνοντας τὸ Νίκο νά βρίζει πίσω μου ἐμένα καί τούς γονιούς του πού μέ μπάσανε στὸ σπῆτι τους.

Νά μείνω πιά στοῦ θειοῦ μου εἶταν ἀδύνατο. Ἐπρεπε νά φύγω ἀμέσως μέ ὅποιον τρόπο. Στὴν ἀπελπισιά μου ἤρθε στὸ νοῦ μου ὁ Ζαμπακιδῆς. Τονέ βρήκα στὸν καφενέ, τοῦ εἶπα ἔτσι μποροῦσα νά τοῦ πῶ ἀπὸ τήν ἱστορία καί τοῦ γύρεψα νά μέ βοηθήσει νά φύγω. Τῶκαμε πρόθυμα καί τὸ ἄλλο τὸ πρῶτ' ἔφυγα μέ τὸ βαπόρι.

Γύρισα σπῆτι μου. Σέ κάνα μῆνα ή θειά μᾶς ἔγραψε πῶς ὁ Νίκος ἔφυγε καί πάει μέ κρασιὰ στή Γερμανία. Αὐτὴ δέν ἤθελε νά τοῦ δώσει χρήματα, μά ὁ Νίκος εἶχε τὸν πατέρα του μέ τὸ μέρος του καί τῆς εἶταν ἀδύνατο νά βαστάξει τὴ διπλὴ τὴ γκρίνια.

(Ακολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΗ' Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1911—1912

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙ. — (Πίστεϊα Κάνιγγος).

Σχολαὶ ἀνωτέρων τεχνικῶν σπουδῶν.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ,
ΓΕΩΡΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν τεχνικῶν σπουδῶν
τὰ διδασκτὰ ἡλαττώθησαν εἰς τὸ
1)3 ἀπὸ τοῦ παρελθ. ἔτους.

Ἐναφῆς ἐγγραφῶν 20 Ἀνοιχτοῦ,
μαθημάτων 16 Σεπτεμβρίου.

Γίνονται δεκτοὶ καὶ μετ' ἐπιτυχίας.